Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica izgonirii lui Adam din rai

Mă fac cuvânt în cer şi pe pământ şi Mă aşez în carte scrisă şi Mă dau cu povaţa Mea, cu binecuvântarea Mea celor ce caută la Mine să le dau, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, vin pe pământ cuvânt, vin şi tot vin şi tot Mă dau, ca să se prindă de om voinţa de a se da el lui Dumnezeu din toată inima şi sufletul şi cugetul lui, căci iubirea împărţită nu-l lasă pe om cu inima curată, iar diavolul îl atrage spre multe pe om şi face aceasta cu omul de şapte mii de ani, dar Eu, Domnul, tot de atunci lucrez şi tot lucrez ca să-i aduc înapoi omului ceea ce a pierdut fiindcă n-a ascultat în rai pe Făcătorul său şi s-a împărţit şi n-a mai fost întreg în iubire şi n-a mai rămas cu inima curată omul cel zidit de Dumnezeu, şi care n-a mai stat în rai dacă n-a ascultat. Mi-a fost atunci milă de el, şi Mi-a fost milă de Mine, dar am stat faţă în faţă cu legea raiului şi am plâns faţă în faţă cu ea de mila omului şi de mila Mea în ziua când omul a ieşit din rai. De mila lui M-am făcut cuvânt pe pământ acum, la sfârşit de timp, şi de dorul lui cobor după el ca să-l fac să Mă audă şi să Mă creadă, şi numai apoi să-Mi aducă el Mie pe cele ale credinţei lui şi apoi ale dragostei lui, că fără dragoste nu-i de-ajunsă credinţa, aşa cum nici în rai nu a fost altfel cu omul. Grăia cu Mine în rai omul, şi Eu grăiam lui, dar neascultarea lui a fost nedragoste şi Mi-a risipit statul Meu în el, şi iată câtă învăţătură trebuie să ia omul pentru viaţă în el, aici şi pe vecii apoi.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi, te cuprind în cuvânt de binecuvântare pentru putere sfântă, că iată, a venit vremea postului de bucate şi de toate cele stricătoare de suflet şi de trup pentru tot omul care iubeşte să fie al lui Dumnezeu pe pământ. Praznicul Învierii Mele are aşezat de sfinţi şi de părinţi şapte săptămâni de pregătire sfântă a sufletului şi a trupului omului credincios, iar cel ce iubeşte pe Domnul aşa face şi nu altfel, iar ascultarea trebuie să-şi găsească sălaş în om şi lucrare apoi, că fără Mine cade omul, cade mereu, iar cu Mine se ridică din căderea lui cea de şapte mii de ani şi se spală şi se găteşte el pentru împărăţia cerurilor.

Cuprind în binecuvântare puterea sufletului şi a trupului tău şi te ţin în ea pentru legea cea sfântă a postului care începe acum pentru întâmpinarea sărbătorii Învierii Mele, o, poporul Meu. Ai grijă, tată, să te păstrezi întru Mine mereu şi să păstrezi în tine chipul Meu şi să te dai cu Mine în jurul tău mereu în toată vremea aceasta, şi fiecare din voi să lucraţi aşa, fiilor, căci dragostea are ascultare, iar ascultarea dovedeşte dragostea cea pentru ea, şi aşa Mă pot Eu bucura de la omul care trăieşte Mie şi nu lui.

O, nu poate omul să fie şi ca el şi să fie şi ca Dumnezeu, căci dragostea Mea cea de la om are întregime când ea se dă Mie de la el. Nu poate omul să se dea Mie când face altfel, căci Adam a făcut altfel şi a dat raiul pe neascultare şi pe voia cea liberă în el şi a suferit el apoi pentru toată despărţirea lui de Dumnezeu. Am venit pe pământ acum două mii de ani ca să Mă fac om, şi am împlinit aşa, şi s-au ridicat Mie apoi urmaşi sfinţi cu inima şi cu credinţa şi cu viaţa prin dragostea lor de Mine, şi în care Eu, Domnul, am turnat pe Duhul Sfânt ca în vase curăţite şi pregătite Lui, şi au luat sfinţii pe pământ apoi înţelepciunea pusă de Mine în ei ca să aibă urmaşii lor şi să Se înmulţească Domnul în ei, şi măreaţă este istoria Mea cu ei şi a lor cu Mine înaintea oamenilor şi a împăraţilor! Iubire închinătoare s-a făcut fiinţa Mea în ei. Îi am acum în cer înaintea tronului Meu închinându-se şi lucrând cu Mine peste pământ şi aşteptând biruinţa cea mare când Eu Mă voi slăvi cu ziua dreptăţii a toate peste pământ, o, şi cum pot să le dea închinare şi rugăciune acestor mijlocitori, cum pot aceasta cei care îi pomenesc pe ei pentru mijlocire dacă predaniile cele prin ei lăsate pe pământ se calcă şi se pun altele în locul lor? O, prin dreptatea lor cea faţă de Mine Eu am pus numele ortodoxiei apoi, după ce s-a ales la dreapta şi la stânga turma cea creştină până atunci, iar celei din dreapta i-am spus ortodoxie în numele credinţei cea plină de dreptate pentru Mine a sfinţilor luptători pentru păstrarea a toată aşezarea

bisericii Mele, cârmuită de Duhul Sfânt coborât în sfinţi când s-a scris pe pământ cartea credinţei şi toată istoria şi luptele celor credincioşi din neam în neam apoi.

O, câtă jertfă, câtă răbdare a trebuit în toată vremea pentru ca să rămână viaţa la cârma celor ce au iubit şi iubesc cu inima curată pe Dumnezeu pe pământ! Au trecut mai bine de cinci mii de ani de la facerea omului până ce Mi-am făcut loc şi credinţă în oameni ca să vin şi să-Mi mărturisesc venirea şi să-Mi ridic ucenici mărturisitori şi mulţi sfinţi apoi din unii în alţii, prin care să fac cale cu lumină pe ea pentru om ca să se întoarcă omul la Mine dacă voieşte! O, cine să-i spună lui să se întoarcă? Nu mai am sfinţi acum pe pământ, ci numai furi de cele sfinte s-au aşezat între Mine şi om. Nu mai vrea nimeni să se facă sfânt lui Dumnezeu ca să pot Eu sălăşlui în el cu faţa Mea, iar cârma cea de la sfinţi este dată în lături şi nu ştie omul cum să meargă, şi încotro să meargă şi nu se uită el în sus, la Dumnezeu şi la sfinţi, şi se uită după cei îmbrăcaţi în haină de preot şi care nu dau viaţă omului, ci îi iau viaţa şi puterea şi nu mai are omul putere pentru Dumnezeu. O, cine să-i spună omului ce să facă şi cum să meargă el ca să afle drumul cel bun şi raiul ascultării, căci Eu, Domnul, doresc după om zi şi noapte şi plâng după el zdrobit de dor şi nu Mă aude omul şi plâng neauzit de el şi plâng!

— Cu duh adânc îndurerat şi înlăcrimat pentru durerea Ta cea de la mine îmi las lângă Tine duhul şi cuvântul meu, o, Făcătorul meu, şi le spun oamenilor, ca un martor al Tău, că drumul spre rai nu este altul decât sfinţii Tăi, care Te-au mărturisit cu Duh Sfânt şi cu sânge înaintea domnilor şi a împăraţilor şi a înţelepţilor pământului după ce Tu ai venit pe pământ şi Te-ai făcut temelie bisericii Tale.

Acum şapte mii de ani eu m-am strivit de tot în fapta neascultării mele de Tine, iar după ce s-au dezmorţit de sub lovitura aceasta trupul şi duhul meu, au început durerile mele toate, în mine şi în urmaşii mei până azi. Îi strig eu pe oameni şi mărturisesc lor durerea Ta şi a mea. Durerea Ta sunt eu, durere de şapte mii de ani, şi vreau să n-o mai ai, dar trebuie să repare omul cel de la sfârşit stricăciunea mea din el şi să Te ia pe Tine înăuntrul lui cu toată slava Ta, care trebuia să sălăşluiască în mine la începutul meu dacă Te-aş fi ascultat, o, Doamne! Locul Tău din om este sfinţenia lui cu trupul, cu duhul şi cu sufletul, cu toată fiinţa lui, o, Doamne, căci plata păcatului este pahar amar, neostoit acest amar, şi de care tot omul se teme.

Au aşezat sfinţii şi părinţii bisericii în duminica aceasta ziua când eu am ieşit din rai, izgonit fiind de neascultarea mea de Tine, Doamne. O, e greu de omul care-şi alege carnea, voia lui şi cuvântul lui împotriva cuvântului Tău, Cuvinte Doamne, dar iată cât vii Tu de mult şi de slăvit acum pe pământ cuvânt! O, slavă venirii Tale, Doamne! O, atât de mult iubeşti pe cei pierduţi de Tine ca să-i faci cumva să Te audă şi să se întoarcă! Să nu se mire nimeni de graiul meu, de glasul meu cel măr-turisitor de lângă Tine! Eu voia Ta o fac acum şi spun tuturor celor ce cred şi celor ce nu cred că Tu eşti Calea, Adevărul şi Viaţa şi că ai lăsat cărarea Ta sfinţilor Tăi închinători Ţie pe pământ la începutul bisericii Tale şi apoi, iar ortodoxia bisericii nu înseamnă altceva decât părinţii cei sfinţi, prin care Tu ai aşezat pe făgaş mersul şi lucrul turmei creştine prin vreme.

Luaţi din mărturisirea mea de lângă Domnul, Făcătorul meu, voi, fii ai oamenilor, căci oamenii sunt urmaşii mei, iar sfinţii sunt urmaşii lui Hristos! Luaţi de la mine şi credeţi aşa cum cred eu când Domnul mă face să văd acum mântuirea pe care a gătit-o El celor ce cred în El mergând pe calea Lui! Întăriţi-vă viaţa pe mărturisirea sfinţilor şi a părinţilor sfinţi şi a proorocilor, cărora li s-a descoperit şi li se descoperă voia Domnului peste biserica Lui! O, daţi mâna celui căzut din rai acum şapte mii de ani şi aşezaţi în voi tronul Domnului şi faceţi-vă slujitori duhului vieţii în voi! Eu plâng şi privesc spre rai şi aştept cu dor să vă întoarceţi ca să mă întorc şi eu. Tot cerul vă aşteaptă pe voi, cei din urmă copii ai lui Adam, iar eu mai mult vă aştept.

O, ajută-i, Doamne, pe oameni, să se facă fii ai lui Dumnezeu după adevăr, ca să vină ei înaintea mea cu cheia, cu pacea pe care eu am pierdut-o în ziua când nu Te-am ascultat în rai

din pricina dorului meu de mărire, Doamne! O, iartă-mă! Pe toţi cei ce sunt pe pământ şi pot să strige spre Tine, îi aştept să-Ţi spună Ţie să mă ierţi. O, iartă-mă! Sunt şapte mii de ani de suferinţă a Ta şi a mea pentru neascultarea mea. Şterge-mi de pe suflet rana vinei mele! Ea umbreşte fericirea între cer şi pământ. Iubirea Ta e multă şi mare. Ea să topească toată vina mea, răsfrântă ea în mulţi din neam în neam. O, strânge-ne sub iertarea Ta pe noi, cei ce am greşit Ţie de la mine şi până la cel din urmă greşit, şi fă bucurie sfinţilor Tăi prin iertarea noastră, o, Doamne, că venirea Ta e mare în zilele acestea, şi ea împlineşte Evanghelia Ta prin care ai promis că-Ţi vor auzi glasul Tău cel de azi toţi cei care au fost, şi dintre care vor învia mulţi, spre uşurarea lor. O, iartă-mă, dar iartă-i pe toţi, că Tu eşti Dumnezeu, Tu eşti din vecii Fiul Tatălui Savaot şi eşti Făcătorul meu şi cu mare iubire m-ai zidit din pământ şi mi-ai dat din gura Ta suflare de viaţă, iar eu am greşit apoi, am greşit Ţie şi Te-am îndurerat adânc, o, Făcătorul meu! Mă uit în timp şi plâng ca un om, iar pe Tine Te văd plângând, o, Dumnezeul meu, şi plângi ca Dumnezeu. O, câtă durere Ţi-am făcut! Mă doare că Te-am îndurerat. Iartă-mă, Făcătorul meu, pe mine, cel pomenit acum cu ziua când am pierdut pacea mea, odihna mea şi a Ta, Iisuse Doamne, Fiule Dumnezeu, mila cea de la sfârşit de timp a celor ce-şi aşteaptă izbăvirea, răbdând îndureraţi după ea. Amin.

— O, pace ţie de la Dumnezeu Fiul, pace ţie, celui zdrobit de răbdare şi de aşteptare! Eu, Domnul, Făcătorul tău, îţi alin acum duhul. Sunt în lucru mult pentru izbăvirea cea de la Mine a celor ce Mă strigă. Pic cu pic am lucrat şi încă lucrez, că nu de altceva M-a trimis Tatăl pe pământ, şi apoi pe Duhul Sfânt, vestitorul cel de la Mine prin sfinţi şi prin duhul proorociei. Eu, Domnul, sunt viţa, iar Tatăl Meu este Lucrătorul, şi va da Tatăl izbăvirea prin Mine şi bucuria lor la toţi cei ce Mă strigă din durere, şi le voi da lor. Amin.

O, poporul Meu cel de azi, aşez în mijlocul tău cuvântul Meu mereu şi iau răcoare multă şi mângâiere iau sfinţii şi cei care Mă aşteaptă să-i izbăvesc de apăsare. Binecuvintez Eu, Domnul, puterea ta cea mică lângă Mine, că aşa stă puterea Mea lângă a ta, şi vom putea prin duhul umilinţei, iar răul va cădea, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima şi mare sunt prin acestea. Omul nu este ca Mine, blând şi smerit cu inima, şi de aceea nu are putere aşa cum am Eu, dar tu să fii mic în mâna Mea, ca să pot Eu prin tine pe cele ale Mele prin puterea Mea, căci Eu sunt Cel ce pot.

O, poporul Meu, să fii blând şi smerit cu inima aşa cum sunt Eu. Aceasta să înveţi ca să ştii, şi ca să lucrezi apoi, căci duhul iubirii te învaţă mult. Binecuvântare las peste tine pentru timpul postului cel de până la praznicul Învierii Mele. Zi şi noapte să te asemeni Mie şi să Mă ţii în tine cu duhul mărturisirii, căci cuvântul Meu este hrană tare şi întăreşte în om trăirea şi viaţa, fiule. Eu, Domnul, te îmbrăţişez şi te cuprind în duhul puterii sfinte. Eu, Domnul, te călăuzesc şi te binecuvintez în Duhul Sfânt, iar Tatăl să-ţi dea cunună de fiu al Său şi duh de ascultare de fiu, şi vom cânta în zi de Paşti cântarea cea pentru Mine, cântarea învierii: Hristos a înviat!

Eu, Domnul, rămân cu tine, iar tu să-Mi dai voia Mea înăuntrul tău şi faţa Mea pe faţa ta, Eu în tine şi tu în Mine, căci faţa Mea voiesc să strălucească pe faţa ta, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

13/26 februarie 2012